

Đề bài:

Cảm nghĩ
trong đêm
thanh tĩnh.

Bài làm

Hôm nào cũng vậy, học bài xong tôi thường có thói quen mở toang cửa sổ và ngồi nhìn ra ngoài. Không gian yên tĩnh làm cho tôi có cảm giác bình yên, để mộng lung suy nghĩ.

Đã bao năm nay rồi, bàn học của tôi được kê ngay cửa sổ căn buồng nhỏ. Nơi đây thường mở ra trước mắt tôi những điều kì diệu.

Cánh cửa sổ vẫn vậy mà dường như mỗi ngày mang một dáng vẻ riêng. Đêm nay, trời khuya sao yên tĩnh quá! Phía bên ngoài không còn những cơn mưa rào rậm rịch gõ vào đêm, buồn như những tiếng thở dài.

Đêm nay trăng thu sáng cả bầu trời, sao lấp lánh cười, và gió như những bàn tay ai vẩy vẩy hất lên bờ tường phía trước. Tôi thầm nghĩ đó là vũ điệu của đêm!

Hòa cùng gió là tiếng côn trùng rên rĩ, có lúc rộn rã như một dàn đồng ca ru đêm dài lặng lẽ.

Tôi hình dung những đêm mưa. Bóng trời đen và sâu thăm thẳm, bí ẩn và hoang đường. Đêm cũng có linh hồn! Mỗi khi nhìn mưa đêm, tôi thấy cô đơn và trầm mặc quá!

Còn hôm nay, sự im lặng lại khiến lòng tôi thích thú. Trăng làm cho tôi vui, trăng tỏa thứ ánh sáng dịu dàng, tinh khiết. Phải! Trăng tinh khiết và chưa bao giờ tinh khiết đến vậy! Sau một ngày học bài căng thẳng, tôi muốn tĩnh tâm để ngẫm lại mình; thích quan sát mọi thứ xung quanh, để phân xét, để bình luận...

Sáng nay, lá rơi nhiều quá, vàng cả sân trường. Mùa thu như dón lại cả nơi này khiến tôi có cảm giác đang đứng trên một chiếc thảm màu nắng. Từng chiếc lá chao nghiêng theo gió, rồi nhẹ nhàng đáp xuống sân khiến tôi say sưa quên cả tiếng trống trường tan học. Tôi mãi mê đứng nhìn, quên cả cô chủ nhiệm đang đứng sau mình, để thẳng thốt, ngỡ ngàng khi cô cầm tay tôi kéo đi. Tiếng cô nhẹ nhàng như gió: “Về, về thôi!”. Tôi mơ màng như đang đi trên mây, bông bênh và hư ảo. Bây giờ nghĩ lại, lòng tôi bỗng rung rung. Tình thầy cô bao giờ cũng là bài ca bất tận.

Bông mua tím tôi treo ngoài cửa sổ đựng đũa, hình như gió đến làm quen với bông hoa trợ tội tôi hái lúc chiều.

Chiều nay lần đầu tiên tôi theo bạn ra đồng chăn bò, lần đầu tiên tôi được nhìn lòng mình từ phía xa. Những mái nhà thấp thoáng sau những lùm cây, những rặng dừa, rặng tre quen thuộc lần đầu tiên được nhìn dưới góc độ khác, thấy như một nơi xa lạ.

Những cánh cò thông thả bay, chập chờn trên cánh đồng vắng; những đàn chim rí, chi sẻ ríu rít đùa nhau trên hàng dây điện cao áp. Cánh đồng chỉ còn trog gốc rạ, dài và rộng mênh mông!

Chiều cuối thu, cái se lạnh làm lòng người xao động. Và đêm nay, cái cảm giác ấy dường như vẫn nguyên vẹn trong tôi, thật lạ mà cũng thật quen. Tôi vẫn còn hình dung rõ rệt, hình ảnh cánh cò trắng thoát bay, thoát đậu trên bờ ruộng. Quê hương tôi thật đẹp, chắc đêm nay dưới ánh trăng này, quê sẽ đẹp hơn, bình yên hơn.

Đêm nay, những cây ổi như sà vào gần hơn khung cửa tôi ngồi. Mùi hoa sữa thoảng hương nồng nàn vào căn phòng nhỏ. Hoa sữa làm cho mùa thu trở nên đặc biệt. Tôi cứ tưởng mùi hương của nó giống như lời tỏ tình của một anh chàng vụng về mà mãnh liệt, đến nỗi những cô gái yếu đuối phải rùng mình...

Mùa thu sắp qua rồi, trăng thu cũng bớt vàng hơn, đêm hình như cũng sâu hơn. Mùi của gió cũng bớt nồng nàn...

Tiếng bố tôi cựa mình ở gian nhà ngoài làm tôi chợt dừng luồng suy nghĩ miên man. Suốt một đời khó nhọc, bố tôi luôn ngủ không yên giấc...

Chị em tôi như những cây tầm gửi bám vào bố mẹ, rút kiệt gần sức lực của bố mẹ đến cạn cỗi, già nua. Ý nghĩ ấy làm lòng tôi nhói đau vì thương bố mẹ.

Bố thường cấm tôi ngồi một mình trong đêm và thức khuya. Vì bố không muốn tôi phải suy nghĩ.

Nhưng đêm yên tĩnh làm cho lòng tôi không thể không suy tư. Tôi suy ngẫm về một ngày đã trôi qua, rút ra cho mình nhiều bài học, nhưng quan trọng hơn, tôi muốn nuôi dưỡng cảm xúc và quyết tâm của mình. Cảm xúc của cô bé mười lăm tuổi đẹp đẽ lấp lánh, nhưng cũng đôi khi chất chứa ưu phiền.

Bố mẹ ơi! Đêm nay yên tĩnh, con tự hứa với lòng mình sẽ học và bước vào đời thật kiêu hãnh, để bố và mẹ không còn phải thao thức. Cảm ơn màn đêm yên tĩnh đã cho tôi biết lắng nghe tiếng nói của lòng mình.

(Theo cô giáo Nguyễn Hồng Kiên)